

Lage Vuursche is een klein dorp in de gemeente Baarn, in de Nederlandse provincie Utrecht. Het dorp is gelegen in een bosrijke omgeving op de Utrechtse Heuvelrug, tussen Baarn, Bilthoven en Hilversum. Het dorp heeft, inclusief de omgeving en het Baarnse deel van Soestdijk, 280 inwoners (2020).

Tot en met 1857 hoorde Lage Vuursche tot de gemeente De Vuursche. In 1840 had het 190 inwoners, die in 15 huizen woonden. Tot de Vuursche behoorde ook de buurtschap Hooge Vuursche

Lage Vuursche heeft een beschermd dorpsgezicht met enkele achttiende- en negentiende-eeuwse huizen en telt tientallen rijksmonumenten. De hervormde Stulpkerk^[2] dateert uit 1650.

Lage Vuursche ligt weliswaar op de Utrechtse Heuvelrug, maar aan de rand van de Laagte van Pijnenburg. In de omgeving bevindt zich een aantal landgoederen, waaronder kasteel Drakensteyn (in de onmiddellijke nabijheid van het dorp), Paleis Soestdijk, het landgoed Pijnenburg, de Ewijckshoeve, Landgoed Eyckenstein en Kasteel de Hooge Vuursche. Aan de Kloosterlaan staat het voormalig klooster St. Elisabeth, ontworpen door de Haarlemse architect M.H.W.J. van Ooijen. Het Elisabethklooster is sinds 1983 in gebruik als verpleeghuis. Het complex bevat onder meer een kapel met gebrandschilderde ramen en een rooms-katholieke begraafplaats.

De bossen in de omgeving van Lage Vuursche zijn voor een deel eigendom van Staatsbosbeheer en maken deel uit van de boswachterij De Vuursche. Ook Het Utrechts Landschap beheert verschillende gebieden, zoals het Maartensdijkse bos, de Ridderoordsche Bosschen en het Willem Arntsz-bos.

Lage Vuursche is, mede door de bosrijke omgeving, al sinds lang een pleisterplaats voor wandelaars en andere dagjesmensen, die het dorpje met name in het weekeinde overspoelen. Er bevinden zich verschillende restaurants en uitspanningen, waarvan de meeste gespecialiseerd zijn in pannenkoeken.

Kasteel Drakensteyn

De oude geschiedenis van Drakensteyn is nauw verbonden met die van ridderhofstad Drakenburg bij Baarn die in de negentiende eeuw is afgebroken. In 1360 is voor het eerst geschreven over een hofstede Drakesteyn die in 1385 aan Frederik van Drakenburg werd beleend.

In 1634 werd Ernst van Reede de eigenaar van hofstede Drakensteyn. Zijn zoon Gerard liet in 1640 een nieuw, volledig symmetrisch achthoekig huis bouwen, mogelijk naar een ontwerp van Jacob van Campen. Het huis werd erkend als ridderhofstad en Gerard werd ridder. In die dagen werd ook het dorp Lage Vuursche gebouwd. Ridder Gerard liet een kerk bouwen met een pastorie, een school, een molen en een herberg.

In 1959 verkocht Frederik Lodewijk Bosch van Drakestein het landhuis echter aan prinses Beatrix. Zij liet het kasteel restaureren en trok er in 1963 in. Een in slechte staat verkerend ensemble van beschilderde linnen wandbespanningen, door Jurriaen Andriessen vervaardigd in 1780, werd toen verwijderd uit het interieur. Deze doeken, die lange tijd op de zolder van paleis Soestdijk werden bewaard, werden na enige tijd gerestaureerd en hangen tegenwoordig in Museum Van Loon in Amsterdam.

Ook na haar huwelijk met Claus van Amsberg in 1966 bleef prinses Beatrix in het kasteel wonen. Nadat zij in 1980 koningin was geworden, verhuisde ze met haar hele gezin in 1981 naar paleis Huis ten Bosch in Den Haag. Nadien werd Drakensteyn gebruikt als buiten- en gastenverblijf.

In 2006 werd bekendgemaakt dat Drakensteyn gerenoveerd zou worden om het kasteel weer bewoonbaar te maken. Er zouden enige meters bijgetrokken worden en het zou volop

beveiligd en klaargemaakt worden voor de eenentwintigste eeuw. Dit bericht gaf voeding aan de geruchten dat de abdicatie van koningin Beatrix aanstaande zou zijn. De Rijksvoorlichtingsdienst (RVD) wilde hier niet op ingaan. Uiteindelijk deed koningin Beatrix troonsafstand op 30 april 2013. Hierna bleef zij nog enige tijd op Huis ten Bosch wonen. Op 4 februari 2014 nam zij officieel haar intrek op Kasteel Drakensteyn, zoals de RVD op die datum bekendmaakte.^[2]

Kasteel en landgoed zijn niet toegankelijk voor publiek aangezien Drakensteyn privébezit is gebleven en daardoor, anders dan andere koninklijke paleizen, niet onder de Rijksvastgoedbedrijf valt.

Naast het landgoed Drakensteyn ligt de begraafplaats waar Beatrix' in 2013 overleden zoon Friso is begraven.

Drakensteyn

Kerkje bij de begraafplaats

De Start
Route 1:

De start is op de Slotlaan ter hoogte van dorps huis De Furs. De 1^e route door de bossen van Lage Vuursche is in de richting van het theehuis "t Hoge Erf. Na het oversteken van de Hoge Vuursche weg wandelen jullie in de richting van de kampeerterein De Zeven Linden. Na deze te hebben gepasseerd gaat jullie via De Zeven Lindenweg in de richting van De Stulp.

De Stulp

De Stulp wordt in de 14e eeuw reeds genoemd. Al in de eeuw daarvoor werd het aanwezige hoogveen gebruikt voor turfwinning. In het landschap bevinden zich nog restanten van 'wijken' die door turfgravers werden gegraven om te turf af te voeren. In de Middeleeuwen was het gebied eigendom van de heer van Drakenburg, schout van Utrecht. In 1346 werd hij tot ridder geslagen. De oorspronkelijke heidevelden leenden zich goed voor de jacht. Zo'n verhoging is bijvoorbeeld de Konijnenberg dicht bij Lage Vuursche. Op de heidegebieden graasden schapen die de heide in stand hielden. De schapendrift langs de Zevenlindeweg herinnert nog aan die tijd. In een ver verleden was het gebied een zandverstuiving, die ontstond toen schapen het gebied te intensief begraasden en de wind vrij spel had. In de loop der jaren is de meeste hei door bos verdrongen. Staatsbosbeheer heeft vanaf de tachtiger jaren in de twintigste eeuw de zandverstuiving tot staan gebracht. Door houtkap en begrazing door Charolaiskoeien ontstond een open heidegebied van ongeveer 59 hectare. Via doorsteken met overstaphekjes is de begraasde vlakte toegankelijk. Een deel van het terrein bestaat nog uit stuifzand. Een stuifdijk met eikenhakhout voorkwam vroeger dat de akkers onderstoven.^[1] Meerdere grafheuvels liggen in het bosgedeelte. Ze zijn gemerkt door het Rijksdienst voor het Oudheidkundig Bodemonderzoek (ROB). Aan de zuidrand van de Stulp ligt het Pluismeer. Daar vandaan wandelen jullie in de richting van Het Nonnenland en bij verlaten van het Nonnenland komt het hekwerk van kasteel Drakensteyn weer in zicht.

Route 2:

Vanaf de Slotlaan wandelt u wederom in de richting van het restaurant De Lage Vuursche om daarna via een aantal verharde wegen wandelt u via de bossen van Lage Vuursche in de richting van het en deels over het landgoed Eyckelstein.

De geschiedenis van het landgoed begint aan het begin van de 17e eeuw. In die tijd was er sprake van een herenboerderij met trapgevels. Geleidelijk is het huis uitgebreid tot het huidige Eyckenstein met de karakteristieke vier zuilen. Eyckenstein wordt particulier bewoond.

Eyckenstein ligt in de Laagte van Pijnenburg, te midden van enkele andere landhuizen: ten westen Rustenhoven en wat verder weg ten oosten Rovérestein dat in 1884 werd gebouwd door de eigenaar van Eyckestein Nicolaas Laurens Burman Eyck tot Zuylichem. Rovere is oud Italiaans voor eik, zodat Rovérestein dezelfde betekenis kreeg als Eyckenstein. Sinds 1969 staan Eyckenstein, het omliggende park en enkele bijbehorende gebouwen op de Rijksmonumentenlijst.

Het landgoed bestaat voornamelijk uit bosgebied (grotendeels opengesteld), maar ook uit akkers en weilanden. Meteen ten noorden van het landhuis ligt het parkgedeelte van circa twaalf hectare, dat in 1882-1883 ontworpen is door de bekende Nederlandse tuinarchitect Leonard Anthony Springer. Waarschijnlijk is het ontwerp rond 1900 aangelegd en omstreeks 1920 zou het park het mooist geweest zijn. Het landgoed ligt op de Utrechtse Heuvelrug en gaat in de toekomst mogelijk ook deel uitmaken van het Nationaal Park Utrechtse Heuvelrug. Op 9 juni 2012 hield Eyckenstein een open dag in het kader van het Jaar van de Historische Buitenplaats

De Oude kerk

Een en al natuur..

Via het Goois Natuurreservaat wandelt u weer in de richting van Lage Vuursche.

Een fijne wandeling gewenst,

Hette Smedema